

ara !!

portantveu de la joventut d'esquerra ESTAT CATALA

No ha tornat
l'Ordre Públic
a Catalunya

Any I - Núm. 15

Redacció i administració: Girona, 3, pral. - telèfon 20151

Preu, 20 cèntims

Visca el Congrés Nacional de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA!

Les nostres joventuts estan resoltes a vencer tots els enemics declarats o encoberts que es posin al seu camí, emprès per a la consecució de l'alliberament total de Catalunya!

LES NOVES ORIENTACIONS

De la Catalunya occidental, un nucli de catalans nacionals, vol fer arribar fins a vosaltres la seva veu. Creu de tanta transcendència per al futur de la Pàtria l'estructura que es doni a ESTAT CATALA en aquest Congrés Nacional, que no sabria silenciar la crida que heu llançat a la Joventut de Catalunya.

L'alliberament dels pobles oprimits, serà possible quan col·lectivament se sentirà amb la màxima intensitat la consciència nacional i la devoció al sacrifici constituirà un culte sublim a la Pàtria; com la justícia social serà, el dia que nosaltres, proletaris, sabrem unificar l'esforç prescindint de concepcions migrades.

L'alliberament de les nacionalitats sense tenir en compte l'estat d'inferioritat d'una classe social, que també té dret a la llibertat, seria una utopia romàntica; propugnar l'alliberació d'aquella classe social bandejant l'aspecte nacional que l'integra, constituiria un fracàs. En l'un cas i en l'altre, eludir qualsevol dels dos aspectes, seria una contradicció evident i una negació de l'ideal de llibertat que tan sagrat ens és.

Ambdós problemes, que nosaltres hem de considerar unificats per la íntima afinitat que els uneix, tenen una solució que està a les nostres mans. Voler minimalitzar-los, per treure'n tot el seu caire de profund trasbalsament, per fer més planer el desenvolupament d'una doctrina política, és incongruent, desmoralitzador. Ha estat aplicat per algú aquest procediment i el qui els ha volgut veure, n'ha pogut esguardar els resultats. Seria, a més, per a nosaltres, estúpid i suïcida.

Les dues qüestions plantejades avui amb una intensitat simptomàtica, —voldríem dir virulent—, cal que estiguin completament definides, sense subterfugis, en el contingut bàsic i orgànic del partit nacional de Catalunya: "Estat Català". I diem partit nacional de Catalunya, perquè la concepció ideal hauria de consistir en la creació d'un gran partit que unifiqués totes les forces convergents en aquests postulats. I tinguem en compte que no podem admetre posicions d'ambigüitat que ens portarien inevitablement a una manca de coherència en les nostres actuacions, com seria lògic d'esperar d'un conjunt híbrid.

I en aquest moment creiem que ve al cas, l'impugnar la nostra permanència al si d'E. R. C. Ens en separen diferències profundes; tant, que l'estat quo creat com a conseqüència dels fets d'Octubre, toca al seu fi. I serà millor, i més honest, tant pels uns com pels altres.

La nostra Catalunya, la concebim d'una sola manera: Lliure. Amb una llibertat magnífica, sagrada, que li doni aquella elegància espiritual que engendra la dignitat. La concebim dient-se de tu amb totes les nacions lliures del món. En pla de la igualtat més humana. Mai no ens sabriem avenir a considerar la nostra Pàtria anorreada per un corrent d'inferioritat, obligada a cada moment a remerciar, servil, unes magnanimitats absurdes.

Volem Llibertat! Volem Justícia! Si no fem més que propugnar l'efectivitat pràctica d'aquests dos aspectes de la civilització! Si fa vergonya haver d'insistir quan aquests ideals esdevenen bandera de combat dels mercaders de la política!

ESTAT CATALA ha d'ésser estructurat, ara, imprimint-li un ritme sòlid i persistent, d'acord amb els principis de llibertat nacional que podriem sintetitzar així:

AUTODETERMINACIO. REPUBLICA CATALANA. CONFEDERACIO UNICAMENT AMB POBLES DE LLENGUA CATALANA. POLITICA INTERNACIONAL DE CARA A LA PAU, A L'ALLIBERACIO DE LES NACIONALITATS OPRIMIDES I A L'ESTABLIMENT D'UN REGIM DE JUSTICIA SOCIAL ARREU DEL MON.

ESTAT CATALA haurà de propugnar per una solució del problema social, amb una concepció del socialisme ajustada a les característiques peculiars de Catalunya.

Cal que previngui la infiltració d'elements arrivistes i per tant indesitjables, i els faci la vida impossible dins de l'organització.

Haurà de comportar-se tothora, amb la més pura democràcia dins del partit i a fora, però hauria de tenir previst també, quan ho reclamí l'interès suprem de la Pàtria, de poder actuar d'acord amb el que aconsellin les circumstàncies.

Tot militant d'ESTAT CATALA caldrà que tingui plena consciència de la seva responsabilitat i deurà exigir-se una molt severa disciplina.

Partir del principi que la unió fa la força, però bandejar aquells elements la presència dels quals no sigui garantia d'actuació eficient.

En resum, que l'estructura d'ESTAT CATALA evidenci en tots els seus aspectes, el doble ideal que ens agermana a tots: Catalunya lliure i la llibertat de l'home, plasmada en una concepció socialista que garanteixi la igualtat per a tots i constitueixi la concreció de la veritable Justícia Social.

Catalunya exigeix que es faci justícia, no solament als autors de l'assassinat als germans Badia, sinó als seus instigadors

En la darrera setmana s'han produït fets que ens han vingut a donar la raó. Ens referim a la detenció d'individus complicats i autors de l'atemptat contra els germans Badia.

Blasmàvem nosaltres de la inferioritat de la policia barcelonina i personalment del delegat general d'Ordre Públic de Catalunya.

El senyor Caselles en unes manifestacions, publicades solament a la premsa madrilenya, ho ha confirmat. Per justificar-se, l'esmentat senyor, de la incapacitat dels seus subordinats, deia que si ell disposés dels mitjans econòmics i materials de la policia de Madrid, també tindria èxit.

Sr. Caselles: quan un home és en un lloc de tanta importància per la vida d'una capital i d'una Nació, com és el càrrec de Delegat d'Ordre Públic i, sigui pels motius que sigui, no té a la seva mà els mitjans per sortir-ne airos, el que ha de fer és Dimidir.

Aquestes manifestacions del senyor Caselles són importantíssimes. Venen a confirmar tot el que hem vingut dient des d'aquetes columnes. Barcelona, és camp lliure pels assassins feixistes. Impunement poden matar a qui vulguin, ja que el mateix Delegat General d'Ordre Públic, confessa que no té els mitjans necessaris —sinó per a impedir-ho— per a descobrir i detenir els autors d'aquests covards atemptats.

★

En aquests darrers dies, però, la situació ha millorat. El jutge ha decretat el processament de quatre complicats en aquell vil crim, tots ells de filiació feixista. Els quatre processats són Josep Ignasi Pardo, Joan Lanas Santacruz, Ferran Mendoza i Josep Alonso Barciela.

Hi ha altres detinguts dels quals la Censura prohibeix que en siguin publicats els noms. Repetim que no comprenem els motius d'aquesta actitud dels censors. Perquè no es poden donar els noms tant coneguts com el cèlebre Canonge Montagut, detingut en aquest crim? I altres com Francesc Rodríguez Nebot, i Oscar Sanchez Millán? El poble no té el dret de saber qui pot haver intervingut en aquesta mena de crims tant improbables?

No n'hi ha prou amb detenir els autors de l'atemptat. La major part dels assassins són pistolers mercenaris. Cobren un sou per a matar a qui els seus Caps designen. Cal esbrinar d'on surten els diners. Si la policia volgués ja ho sabria. Nosaltres, tenim prou proves que ens asseguren d'on surten.

★

La detensió dels autors ha estat possible, gràcies a la pressió que la nostra organització ha exercit damunt dels òrgans del poder. De no ésser així encara seriem allà on erem deu dies enrera.

També ho ha fet possible, l'entusiasme de la nostra policia, la labor de la qual és digna de tot elogi. Malgrat les traves, malgrat els obstacles, ells han sortit endavant. La Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA, està vigilant en aquesta qüestió i en totes les que afecten la vida del nostre poble i del nostre país, i bandejar del país tots els seus enemics.

DIGNITAT CATALANA ?

De tots els discursos pronunciats al Parlament Català arran de l'interpellació sobre els fets del 6 d'Octubre, n'hi ha un que mereix recollir-se, no pas per a fer d'ell un eulogi o una crítica, sinó per analitzar i estudiar imparcialment el seu contingut. Es el discurs de la segona jornada pronunciat per Josep Dencàs.

El que ens atrau d'ell, apart de la seva sinceritat i emoció patriòtica, és la seca exposició de fets, tots reals, irrefutables, fets que acusen i que ningú no es preocupà de desvirtuar o desmentir.

La importància de les paraules de Dencàs, recau en un punt important que potser molts no sapigueren copsar, i que va lligat, confós, quasi inseparable de tota la narració; és una cosa immaterial, que s'endevina, es percep clarament, però que mai no sobresurt el suficient per a donar-li un cos vivent. Es tot un fracàs moral d'unes persones i conductes (govern de la Generalitat) que ara, després de les paraules de Dencàs, gran part del poble català s'ha donat compte de que foren tortuoses i inqualificables. El fracàs total, potser voluntari (és sols una sospita) en la preparació i en la consumació dels fets ocorreguts en aquella data. El que s'endevina és un gran i llarg procés de fallides prèvies, de renunciaments anticipats al moment oportú o, el que és el mateix, una crisi moral i material abans de topar amb un obstacle insuperable, un esfondrament ràpid i per això, sospitós al topar amb un fet, potser imprevisit i inesperat, però que el deure i la importància de les resolucions preses els tenia d'impulsar a encarar-s'hi resistint-s'hi, i lluitar fins l'últim extrem per vèncer l'oposició, per forta que fos, als anhels de llibertat de tot el poble català. Potser obliden tota la responsabilitat que els queia a les espalles a l'ostentar uns càrrecs de la màxima representació, i al reservar-se uns llocs de comandament en els quals tenien de donar-se compte que ells no eren els més indicats per a interpretar la voluntat enèrgica de revolta que en aquells instants sentia tot el poble català.

Ah! a nosaltres, després de les paraules de Dencàs, ens queda un dubte i és el de que l'idealisme no els impulsà a prendre aquelles resolucions extremes. Potser no fou un sentiment noble el que presidí la decisió d'arribar a la gesta del 6 d'Octubre, de la que ells mateixos després es feren fer l'elogi i li donaren el títol d'heroica, no esperant que el poble, al conèixer la realitat de l'ocorregut, jutgés i condemnés els culpables i enlairés i fes justícia als que es portaren amb dignitat. I és —un altre dubte— que potser es donaren compte que el seu comportament no fou pas exemplar ni digne perquè els permetés d'esperar amb tranquil·litat un fall falaguer per les seves ambicions, desbordades.

Fou amb dignitat que fracassaren?... NO. Fou un fracàs preconcebut. Fou un fracàs per manca d'ideal.

★

Existeix en els annals de les lluites per les llibertats dels pobles oprimits un exemple magnífic, que sols voldria consignar per establir un sencilla comparació.

Era l'any 1916. DUBLIN. Els nacionalistes irlandesos es sublevaren contra l'opressió i tirania anglesa que els aniquilava i els vol destruir. La lluita fou impressionant i dramàtica. El Govern dels sublevats instal·lat a la Casa de Correus dirigeix el moviment; quan les tropes arribaren allí es féu fort disposat a resistir fins a la mort. Els anglesos bobardejaren amb tota la ràbia el foc i centre vital de la revolta. La resistència fou heròica i tenaç. Quan al cap de vuit dies onejà la bandera blanca, ho féu des d'un munt de runes fumjants inservibles ja per a la defensa, i per un grup de sobrevivents a la mort als que ja no quedaven municions per a continuar la resistència. La Casa de Correus de Dublin fou l'úl-

tim a rendir-se, quan ja tots els nuclis de revoltats havien sucumbit a la brutalitat de la repressió. Ells foren fins l'últim instant encoratjats i esperança per a tots els que s'havien sublevat. És que també sabia el Govern irlandès que des del moment que eren uns revoltats no hi podia haver pacte possible amb les forces enemigues. El seu lema era VENCER O MORIR. No vengeren, caigueren noblement, dignament, després d'haver lluitat com uns herois. Ah! però la paga no fou pas una cadena perpètua limitada amb l'esperança d'una amnistia pròxima. El Govern irlandès fou AFUSELLAT. Foren generosos en el sacrifici fins a la mort. Ells donaren una lliçó a tots els egoistes i a tots els que no senten amb fermesa un ideal. ELLS han estat en fi, l'orgull i la guia de totes les promocions irlandeses que han continuat el mateix camí de lluita, i que segellaren amb sacrificis heroics l'exemple d'aquells màrtirs.

A Sir Eric Casement i tots els membres del Govern afusellat seguiren un De Valera, un Mac Siwney, Alcalde de Cork, i tota la joventut que moria en les ratzes de la policia anglesa i es podria a les presons.

El 6 d'Octubre a Catalunya l'exemple no el donà pas el Govern. Foren COMPTE ALBA, BARDINA, RAFAT, DUC i molts altres que moriren cridant *Visca la República Catalana* i també tots els patriotes que durant aquests dos anys de repressió han estat sofrint vexacions i oprobis a la presó i a l'exili, i per fi MIQUEL i JOSEP BADIA, els que han assenyalat el camí recte a tota la joventut revolucionària catalana, ells, tots caiguts per un ideal, són els que ens empenyen a continuar fins a la mort el camí de lluita i de sacrifici en el curs del qual UNS que han caigut abans seran des d'avui el nostre exemple i la nostra esperança.

Potser he desviat el curs del meu comentari. Voldria, per acabar, fer una remarcada sobre unes paraules que segurament a Companys se li varen escapar. «...V. S. (Dencàs) m'havia assegurat que encara que fallessin les 3/4 parts de les mesures preses, les tropes trigarien 4 dies per arribar a la Generalitat; calculeu la meua sorpresa en veure que a les 12 ja eren allí...» Es a dir que Companys esperava que durant la revolta no es trobaria directament en contacte amb les forces enemigues. Sembla el plany d'un home al que s'ha deixat deseparar i indefens. Volia que totes les forces catalanes es dediquessin solament a que ell no veiés les tropes en 4 dies. Ignorava que hi havia altres focus de resistència als quals era precis atacar més que no vigilar. Potser encara no s'ha enterat que a dins de la Generalitat hi tenia no gens menys de 400 Mossos d'Esquadra, i que la seva única missió era la de vigilar i evitar que les forces arribessin fins allí on ell es trobava.

Aquestes eren les mesures preses per Dencàs i si fallaren, d'una manera molt sospitosa, segurament que ell sap prou, bé els motius. L'última deducció que suggereixen les paraules de Companys és que, si efectivament els quatre mil homes deficientment armats haguessin lluitat a l'últim moment perquè les tropes no arribessin a la Generalitat, la matança hauria estat gran a proporció de la diferència d'armament i de disciplina, però potser hauria tingut utilitat si l'enemic al vèncer la resistència després de quatre o vuit dies, s'hagués trobat amb un Govern tancat a la Generalitat disposat a morir dins d'ella i a aguantar fins a l'últim moment i morir per l'ideal que tant havien predicat. Ah! però quin contrast hauria existit entre l'heròic sacrifici de vides i el fet que tot el Govern es rendís al cap de quatre hores de lluita amb solament 3 ferits i amb 400 homes no gens cansats i conservant tot l'armament i les municions, i sense cap defecte important a l'edifici? Companys diu que duptava de la conducta de Dencàs, però potser Dencàs duptà, i els fets han demostrat que amb raó, de l'idealisme dels que composaven el Govern.

I per això citava com exemple el comportament del Govern irlandès. Ells moriren i deixaren un camí segellat amb la seva sang. Aquests, encara són tots vius i no han indicat cap camí digne de seguir-se pel seu heroisme i sacrifici.

Els entenen així la dignitat catalana, rendir-se els primers i sense defensar-se.

La joventut d'E. ESTAT CATALA, i que consti, té tot un altre concepte del que és la dignitat en aquestes circumstàncies.

LA DIGNITAT ESTA EN SEGUIR EL CAMÍ ASSENYALAT PER TOTS ELS CAIGUTS LLUITANT PER LA LLIBERTAT DE LA PATRIA.

E. LL. C.

CATALUNYA RETROBADA

El crit de victòria encara ressona, encara ressona a les nostres oïdes, però tenim l'enemic comú que no ha estat vençut, els obstacles ens dificulten el camí de Catalunya, hem recobrat en aquests instants de resorgiment Nacional i hem de fer examen de la nostra consciència i preguntar-nos si el recobriment de Catalunya significa de debò el recobriment dels catalans. Si, però no volem una Catalunya lliure amb uns catalans esclaus.

I hem de tenir en compte que Catalunya no serà lliure mentre els catalans no hagin sabut conquerir-la la nostra llibertat.

Tenim en compte que no fa gaire que dèiem que és precís rebel·lar-se davant de la floreta i de l'embadaliment. Però no fa gaire que diem que Catalunya necessita llençar el llastre de llàgrimes infecedes i ara que ho repetim amb més força que mai no exigim la repudiació del passat. L'ahir és la constant lliçó per a avui per al demà. Gossem exigir, però, que el passat no sigui confós amb el present i amb el futur, perquè cada hora té la seva peculiar exigència; l'hora nostra és acerada fins a la mort.

No n'hi ha prou de vociferar que Catalunya ha estat recobrada. No n'hi ha prou de fer-la valdre per a entonar uns himnes i fer voleiar unes banderes, no n'hi ha prou de fer voleiar, sinó que hem d'entaular una lluita i aquesta lluita ho d'esser la que portaven els germans Miquel i Josep Badia, els quals la varen deixar en uns moments de molta importància per a la nostra organització però, malgrat la desgràcia, nosaltres hem sabut recollir-la i nosaltres coneixem el valor d'allò que representa la reconquesta de Catalunya i nosaltres sabem portar la marxa aferrissada vers la nova era.

Catalunya ha sentit que li treien un dogal; és ara quan tenim que demostrar que Catalunya, és recobra pel camí i no per recolures. En quan a la fàbrica, al taller, al camp, Catalunya té el poble i amb el té l'ànima dels germans Miquel i Josep Badia.

Però l'ànima de Catalunya no vol valdre's de claudicacions. El poble català viril, rebutja els específics saporífers. L'obrer català i els obrers catalans són tots els assalariats de Catalunya que no volen perdre en el lloc que dignament hem guanyat a les avançades de la lluita.

Es recobrarà la nostra Pàtria, però no ha estat recobrada per a posar-se al servei dels que fins ara l'han escarnida, befada i ultratjada, i se l'han venuda vilipendiada. Però ja és hora que s'incorporin al catalanisme.

Som, doncs, nosaltres, obrers catalans, que hem de portar la justícia social per a nosaltres. La revolució social ha d'anar a germanada amb la revolució nacional i no pot haver-hi justícia social sense justícia nacional.

Es per això que ara, en el recobriment de Catalunya, hi vol ésser tothom amb el problema nacional, perquè comprenen que aquest forma part de la revolució proletària, que abatrà per sempre més aquest estat de coses enter i caduc.

Es per això que tothom pretén que el dolor sigui oblidat amb l'alegria paradisiaca d'un dilettanti i nosaltres diem que el recobriment de Catalunya ha de significar el record constant de les hores amargues.

Només la recordança de l'amargor passada, ens evitarà la vergonya de veure'ns novament escarnits per aquells que voldrien convertir Catalunya en una finca i el poble català en un masover per desnonar-lo quan els convingui.

Reproduïm de la rambla del dia 19, en la ressenya del míting celebrat pels obrers gastronòmics a l'Olimpia :

Trueba remarca que hi ha hagut alguns diaris' concretament LA HUMANITAT, LA PUBLICITAT i ULTIMA HORA, que han tractat d'impopularitzar la vaga, i diu que cal que els obrers declarin el boicot a aquesta premsa.

Aquestes paraules són acollides amb una gran ovació. Per avui no volem fer-hi comentaris.

VALOR I SIMPLIFICACIO DE LA DEMOCRACIA

L'excessiva preponderància del diner i del seu poder en la societat moderna ha donat origen a la implantació d'una democràcia mutilada, miserable i falsejada en llurs principis bàsics, ha produït una democràcia per a la minoria, per al ric, per aquell que tot ho té, per al qui tot ho coneix i sempre ha gaudit de la vida pel privilegi polític d'una classe, de la seva classe, de la classe CAPITALISTA.

I com que la democràcia significa el domini de la majoria sobre la minoria, cal aprofitar el moment en què quasi tots els representants del poble, per a implantar la veritable democràcia, la de la majoria, la dels treballadors, que ensenyi a la minoria d'exploitadors el que significa, i fer que ho aprenguin a llur albir, amb la seva obligada i necessària desaparició.

L'organització de l'Estat actual fa que sigui difícil de crear pacíficament l'instrument que hagi de servir per a la substitució d'una classe privilegiada per una altra de necessitada, i arribar d'aquesta manera al domini de la minoria per la majoria. Es per això, que tots els passos que es donen vers la definitiva emancipació dels treballadors donen lloc a sagnants moviments populars, seguits immediatament de violentes repressions, amb les quals l'organització capitalista ofega momentàniament les àncies de llibertat i de justícia d'un poble, que no es resigna i que, més endavant, amb nou braó ha de continuar lluitant per la seva definitiva alliberació.

La humanitat, sense parar-se a protestar d'aquestes injustificades violències, sense tenir en compte les mars de sang vessades en el seu lent, però progressiu avançament, continua vers una nova era, en la qual l'home serà lliure i amo absolut dels seus destins per haver assolit amb la desaparició del règim capitalista la implantació de la justícia social.

La difusió de la democràcia entre la massa general de la Nació farà innecessària la força coactiva de l'Estat actual, amb la qual cosa desapareixeran, en ésser dissoltes aquestes masses de proletariat que viuen parasitàriament enquistats al tronc de l'Estat, i que són tolerats a canvi de què, en determinats moments, quan la desesperació empeny els treballadors a exigir que siguin resolts radicalment els seus sempre greus problemes ofeguin primer la seva protesta a costa de sang, i col·laborin després a amordagarlos, i tancar-los als presidis disposats a aquest efecte, de la vigilància dels quals són encarregats.

La defensa de l'Estat capitalista és realitzada sempre a costa de la supressió violenta dels treballadors; però, els obrers, per a la implantació d'un règim de justícia i d'igualtat, que ha de portar aparellada la supressió del Capitalisme, no necessiten altra cosa que negar a l'Estat els mitjans dels quals es val per a les seves repressions i que són facilitats pel mateix poble. Aquest no necessita cap mitjà per a aconseguir els seus fins el començament dels quals és la implantació de la Democràcia, puix que, en té prou, amb l'organització de masses armades dirigides per consells de diputats i encaminades vers la implantació com fos de la societat d'una sola classe.

RAFAEL PALMA DELGADO

per CATALUNYA, ingresseu a la joventut d'esquerra ESTAT CATALA

L'ORDRE PUBLIC

Passen els dies i l'angoixa s'apodera de l'home ciutadà, i flota en l'ambient una densa atmosfera que ens impedeix de veure clar en un problema tan trascendental per a la bona marxa de l'Estatut com és l'Ordre Públic.

Crèiem que això del traspàs d'aquest servei seria qüestió de pocs dies, però comprem que ens hem equivocat plenament. Les raons que s'oposen al traspàs les desconeixem en absolut. I tampoc no volem ésser maquiavèlics posant de relleu noms i organismes que no semblen massa ben disposats a què s'efectuï el traspàs d'aquest servei.

No creiem que ningú que estimi Catalunya pugui posar la proa a l'únic servei que caracteritza la personalitat política de Catalunya, àdhuc tenint en compte que, d'aquest servei, en general, depèn la bona marxa de la funció social.

Ultra aquestes raons n'hi ha una de pes. Cap Conseller de Governació no podrà complir la seva missió sense tenir a les mans l'Ordre Públic. Les interferències actuals creen conflictes que recauen sobre de l'home que, sense tenir-ne el comandament, en té la responsabilitat externa. Es una dualitat de poders que perjudica enormement al Conseller del ram i, per escriure, a tot el Govern de Catalunya.

S'ha dit sovint i amb insistència que de l'Estatut aprovat no se'n treuria ni una coma. Comencem a dubtar-ne, no veiem per enlloc l'actuació decidida del Govern en un problema tan important com el de l'Ordre Públic i ací està, precisament, la nostra desillusió.

L'ordre Públic deu tornar immediatament. Deu posar-se al davant d'ell un home nacionalista i que desvetlli suspicàcies, i deuen donar-se els llocs de comandament als homes que han palesat d'una manera ben evident la seva actuació lleial i entusiasta.

Exigim el retorn de l'Ordre Públic no sols pels homes que han de formar-ne part, sinó, sobretot, per l'honor de Catalunya que estarà en entredit mentre i tant aquest servei no sigui traspasat.

Insistirem cada setmana fins que sigui traspasat a Catalunya l'Ordre Públic, perquè així ho exigeix la voluntat popular de Catalunya i la dignitat de tots els catalans.

LA REPUBLICA CATALANA MARCA LA NOSTRA DOCTRINA I LA NOSTRA LLEI, I PER TANT NOSALTRES NO SOM FEDERALS. SON CONFEDERALS, I LA NOSTRA FEDERACIO PROXIMA ES AMB TERRES DE PARLA CATALANA DE L'ESTAT ESPANYOL: VALENCIA I LES BALEARS. LA REMOTA PER QUAN VINGUI L'ESTRUCTURACIO D'EUROPA PER LLEI DE NACIONALITATS, HI AFEGEIX EL ROSSELLO. AQUESTA FEDERACIO POT CONFEDERAR-SE AMB LES ALTRES REPUBLICLIQUES DE L'ESTAT ESPANYOL; HA DE CONFEDERAR-SE AMB TOTES LES D'EUROPA, AMB TOTES LES DE LA TERRA, QUAN ARRIBI L'HORA D'ABATRE DE TOT L'IMPERIALISME DELS ESTATS ACTUALS, CREACIO DEL CAPITALISME I FONT DE GUERRES I DE DISSORTS PER ALS HOMES.

FRANCESC MACIA.

Un acord de la Comarcal d'Esquerra

Ha estat comentat de diferenta manera el nomenament del senyor Lluhi per al càrrec de ministre de Treball de l'Estat Espanyol.

«La Rambla», amb la signatura del senyor Sunyol i Garriga, ha posat unes notes al marge de la designació esmentada, remarcant que el senyor Pi i Sunyer, batlle de Barcelona no volgué acceptar el nomenament de ministre, preferint servir Catalunya des de l'alcaldia. El senyor Rovira i Virgili des de «La Humanitat», assentint a la major part dels arguments de l'anterior, tirava aigua al vi, acceptant la possibilitat de què també pot servir-se Catalunya les d'altres llocs estratègics i, de passada, recordant que el senyor Pi i Sunyer abandonà la presidència del Consell de la Generalitat per ocupar un lloc al Consell de ministres espanyol en temps no tant llunyà com per haver-ho oblidat.

En altre lloc de «La Rambla» de diven-dres passat, era anunciat que a la Comarcal d'Esquerra possiblement es parlaria d'aquest assumpte. Efectivament, se'n parlà i es traduí amb un vot de censura per a una elevada personalitat que no prosperà per la minsa quantitat de 10 vots.

Nosaltres no havem de remarcar, sinó que en aquesta votació no comptaren els 46 vots del Centre d'Esquerra ESTAT CATALA del carrer de Girona.

L'esperit de la Joventut

L'atmosfera que està vivint el nostre poble després dels fets d'octubre i dels actuals, ens obliga a parlar d'una força positiva com és la joventut.

A Catalunya es presenta, de temps ençà, l'expressió de la joventut. Quina ha d'ésser l'obra i el caràcter que prengui aquesta joventut nacionalista dispersa? Creiem que ja és hora que Catalunya formi i doni un contingut netament revolucionari a la joventut catalana atrofiada i desmoralitzada davant l'exemple de certs homes que diuen pensar d'una manera nacionalista, però que pràcticament resulten ésser els col·laboradors dels nostres opressors.

Es de tot punt lamentable que aquests dirigents, representants que es diuen de l'esperit català, claudiquin en la seva base idealista, com és l'aspecte nacional, i transformin, mitjançant una sèrie de conceptes que no honoren, precisament, un moviment d'avançada que ells mateixos corroboren. en un moviment d'enllocament de la causa nacional.

Creiem que la causa nacional, expressió de la voluntat de tot un poble, ha d'ésser tinguda i mantinguda en el mateix esperit que donà lloc a llur encimbellament.

Gairebé tots els pobles en les seves lluites per a l'aixafament de l'estat privilegiat que els ha tiranitzat i sotmés a l'esclavatge més indigne i incivil, que servia per a manifestar la inconsistència moral del règim colonial que imposaven, han vist la necessitat de posseir una joventut que, preparada conscientment, fos la garantia del demà, a la vegada que mantingués una lluita permanent que fes trontollar, fins a la seva total desaparició, l'estat que els oprimia.

Vosaltres, homes nacionalistes d'avançada, teniu el deure de protegir i fer una joventut forta i digna que porti a Catalunya l'esperança d'avui, que serà, la realització d'un ideal sagrat que tots els catalans cobejem i aspirem veure'l realitzat.

Per tot això, cal anar a l'enquadrament de tota la joventut dispersa i desenganyada i fer d'ella, no l'instrument que molts partits voldrien, sinó la formació apta i disciplinada que dirigeixi les seves energies en profit del manteniment de la dignitat de la pàtria, que alguns han considerat que una cartera de ministre bé valia aquesta dignitat.

CLAUDI ESTEBAN

CATALANISME?

Catalunya no ha estat mai de sort amb els seus homes. Tots els moviments que s'han realitzat a la nostra terra han estat avançats, però la claudicació portada a cap pels dirigents —gairebé sense excepció— ha fet que aquests moviments que intentaven rompre els lligams que tenim amb un poder alié a la nostra Pàtria, esdevinguessin un esquit «catalanisme» petit burgès i provincial. Nosaltres creiem que el deslliurar Catalunya no consisteix solament en posseir la facultat de poder ensenyar —amb més o menys restriccions— l'idioma propi, o de poder ballar sardanes i celebrar Jocs Florals, sinó que anem molt més enllà. Tot això és veritat —i així ho diuen els nostres polítics— que és un inici per tal d'aconseguir la nostra plena llibertat, però no us sembla que tot això ja dura massa i cal anar a una acció enèrgica i decidida?

Fixeu-vos bé que totes aquestes coses pròpies del nostre costum i folklore són explotades abastament pels professionals de la política per tal d'encimbellar-se, però quan ja han aconseguit llur propòsit, de tot això que per a nosaltres és sagrat, ells en fan un mercadeig vil que ens denigra. Un exemple d'això es donà el dia 10 prop passat al «Palacio de Cristal» de Madrid en l'elecció del President de la República espanyola. Els compromissaris i diputats catalans —voleu dir que ho eren?— cantaven el nostre himne deslliurador a casa del nostre propi opressor, i aquest cant que fins ara sempre havia significat la rebellia dels catalans enfront de la tirania dels «colonizadores» per obra i gràcia d'aquests senyors que es diuen representants de Catalunya, esdevé un cant afemellat de concòrdia i sumissió.

Ah! però ho trobeu estrany això? Doncs ells són nacionalistes o almenys se'n diuen. Podríem parlar de moltes proves del seu «nacionalisme» però, voleu dir que no els coneix tothom? Si repasseu els diaris «catalanistes» de la setmana passada veureu —com hem vist nosaltres— que tots es desfan en lloances a un senyor que duen retratat a primera plana. Es potser algún artista, savi eminent, o tal vegada algún filàntrop famós? Oh, no! és senzillament el representant de la petita burgesia espanyola que s'ha transformat en cap de l'Estat detentor de la nostra llibertat nacional i ells, com a bons catalanistes, li fan acte de sumissió.

Però, podem estar contents. (1) A canvi d'això, d'aquesta nova vinclada d'esquena, el govern espanyol sempre tan magnànim ens dona una cartera del seu nou ministeri que en tindrà cura un «catalanista» i serà el sots-secretari un ferm seguidor de les lleis del Parlament Català. No els coneixeu? L'un és aquell que li feia nosa tot ço que es deia nacionalista, però malgrat això quan fundà el seu partit (?) li posà nacionalista; l'altre és aquell que desnonava rabassaires emparant-se en les ordres del general Batet i bebant-se completament de la llei de Contractes de Creu presentada pel primer al nostre Parlament i que tant de joc donà.

Podem dir, doncs, que el catalanisme d'esquerra segueix les petjades del catalanisme de la Lliga. Claudicació; indignitat darrera indignitat.

Davant d'aquest catalanisme d'opereta nosaltres osem el nostre nacionalisme. Res de mixtificacions. Catalunya és nostra i exigim la seva llibertat integral. Nosaltres som joves i joventut vol dir audàcia. La força de la nostra joventut barrarà el pas a aquests vividors de la política i s'oposarà per sempre més a tota mena de «conllevància». Això no vol dir obrim els braços, per als que xò no vol dir odi. Per als que ens comprenem —obriers socialistes i comunistes— els obrim els braços, per als que neguen la nostra raó d'ésser els ensenyem els punys closos.

ANTONI CUBERES

MANIOBRES I OBSTACLES AL CONGRES

El Congrés d'ESTAT CATALA, malgrat tots els obstacles es fa en el seu dia. El dia 21. S'han creat tota mena d'entrebancs i els principals autors eren certs representants de la Comissió organitzadora.

Es trencaven acords de Plens nacionals sense facultats per fer-ho. Això s'organitzava d'una manera truculenta, nomenant representants addictes a una tendència per tal de sorprendre la bona fe de la majoria. Sense grandesa ni lleialtat amb una darrera maniobra es volia suspndre el Congrés, però no atrevint-se a donar el cop de gràcia, intentaven ajornar-lo i en definitiva el que volien era no fer el Congrés. Amb quins fins ho feien això? Quins mòbils els guiaven? En el Congrés s'aclarirà.

De moment tots al Congrés per aclarir conductes de certs homes. ESTAT CATALA tenia un Prieto de via estreta en la persona de Vachier. Tots els seus passos han estat moguts per nn afany personalista, sense preocupar-se dels interessos de l'organització. Vachier i els seus amics s'han quedat sols, ni una sola comarcal forana va aprovar llur conducta. La maniobra ha estat desfeta i el Congrés s'inaugurarà avui. Els Besteiro d'ESTAT CATALA, com aquell han estat més nets que Vachier. Vachier com Prieto s'abrogava una representació que ja no tenia, puix que el seu nomenament no havia estat fet pels afiliats.

El Congrés es celebrarà en plena democràcia. Un militant, un vot i una veu i no com volieu un vot per Casal.

Cal que tots parlin i diguin el que volen el que sigui ESTAT CATALV.

DEMANEM JUSTICIA!

El dia 28 de febrer es publicà un decret sobre la readmissió dels empleats acomiadats per represàlies polítiques i socials. Uns dies més tard el Butlletí Oficial de la Generalitat publicà una Ordre del Conseller de Treball en la qual fixava les normes per a resoldre les readmissions d'acomiadats i, finalment, la «gasetta de Madrid» del dia 2 del mes que som en publicà una altra, per a completar la del dia 28 de febrer prop-passat, sobre les sancions contra els patrons que es neguen a readmetre els treballadors represaliats. No tenim cap censura a fer sobre el text de les esmentades ordres i decrets, però si que prenguem al Conseller de Treball «Sr. Barrera» que ens escateixi el perquè, tot i havent-hi unes ordres tan ben publicades, no es posen a la pràctica. A la Conselleria de Treball ens comunicaren que les comissions gestores nomenades estaven suspeses. Si és veritat, perquè no se'n anomenen d'altres? Ha de tenir en compte el Sr. Barrera que són a centenars els acomiadats que esperen el «fallo justiciero» de les esmentades Comissions per a tornar a reemprar la nostra vida de treball, segons els text de les esmentades ordres, hi tenim perfecte dret.

No volem fer cap comentari... Esperem que la rectitud i la justícia de la Conselleria de Treball resolgui aquest afer.

DOMENEC CODINA

ESTAT CATALA saluda als obrers que d'una manera tan brillant han portat aquesta vaga, encoratjant-los a seguir en la lluita fins obtenir totes les reivindicacions. Fruit d'aquesta campanya ha estat posar al descobert l'actitud anticatalana de l'organització patronal, que no dubtà en contribuir amb 50,000 ptes. a la célebre «suscripción para las víctimas del deber», arran dels fets d'octubre.

ara !!

Malgrat tot, el Congrés Nacional de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA, comença avui, dia 21

CONGRES NACIONAL DE LA JOVENTUT D'ESQUERRA ESTAT CATALA

El dia 21 de maig al Saló d'actes del C.A.D.C.I. tindrà lloc la inauguració del Congrés de la Joventut d'Esquerra Estat Català, el qual s'efectuarà sota el següent ordre del dia :

ORGANITZEM-NOS

Per a nosaltres, nacionalistes catalans, l'alliberació total i absoluta de Catalunya i els mitjans addients per a arribar a la seva plena consecució, ens han de merèixer el nostre màxim interès, estudi i atenció.

Es indubtable que el nacionalisme català, per arribar a la seva finalitat, s'ha de recolzar sobre dues bases sòlides i primordials : la formació espiritual i, com a conseqüència, la convicció de la pròpia consciència nacional, i l'organització i preparació de caire purament i netament militar de la joventut.

Es sobre la necessitat de procedir immediatament a estudiar i portar a la pràctica altre n'hà nc- 1Vshrdul etoa et hrdlu m aquest darrer extrem que ens volem estendre, per ésser el que més ens escau a nosaltres : les joventuts.

Es innegable que tota nació oprimida només pot aconseguir la seva llibertat amb un cop de força, puix és evident que tota nació detentora de llibertat d'una altra, mai no s'avindrà a restituir-la-li totalment si no és per la força. La història ens dóna raó sobrada per a fer una tal asseveració. Fixem-nos en la transformació soferta per Europa en aquests darrers anys que hem vist la reaparició de varies nacions com a conseqüència de cops de força i mai com a resultat d'una política evolutiva.

Per això nosaltres propugnem i hem propugnat ara i sempre per una preparació addient i seriosa que no és altra que la militar. Ens hem de preparar a consciència car no hem d'oblidar que ara ja no estem en aquells temps en què les armes de foc s'havien de carregar per la boca del canó amb la baqueta, i de tret a tret hom tenia temps sobrat, en la majoria d'ocasions, per a poder fer ús de l'arma blanca.

Actualment tots sabem el grau de perfecció mecànica que han assolit els armaments moderns i sols una preparació adequada ens pot portar al perfecte coneixement dels mateixos, manera d'utilitzar-los i manera d'eludir els seus efectes. No hem de voler fer alçaments d'alliberació nacional i social, d'opereta.

Tota preparació que es vulgui emprendre en el caire que propugnem no ha d'ésser a base de conèixer únicament a la perfecció les armes i elements ofensius i defensius —per temperament i principis millor aquells que aquests—, sinó que porta aparellats, fixem-nos-hi bé, una sèrie de coneixements tàctics i tècnics tals com maniobres i organització del terreny, ço que requereix uns coneixements especials que tots hem d'adquirir ; saber donar les ordres necessàries en el moment oportú els caps i saber executar-les i complir-les immediatament els subordinats. I, sobretot, hem de tenir gravat sempre a la nostra imaginació el mot d'ordre militar : DISCIPLINA. El secret de l'exèrcit en tota acció militar és l'observança total i absoluta de la més estricta i ferma disciplina, car altrament és de de tot punt impossible aconseguir l'objectiu desitjat i totes les previsions resulten fallides ço que porta indefectiblement a la vergonya d'una desfeta amb les consegüents doloroses conseqüències d'ordre moral i material.

Tota aquesta tasca d'organització i preparació està per fer. No hem de perdre, doncs, ni un sol moment, i ens hem de posar mans a l'obra tot seguit. Es d'una inevitable i immediata necessitat per a la nostra Pàtria, per Catalunya, que ho fem. No n'hi ha prou amb dir-se patriota ; cal ésser-ne i sentir-se'n en tot moment i actuar com a tal però no d'una fàisó platònica, sinó d'una

fàisó activa i eficaç. Hem de complir amb el nostre deure, però no confusionàriament i eixelebradament, sinó d'una manera diàfana, conscient i constructiva. Tots hi hem de col·laborar sense plànyer-hi cap esforç. Unicament així podrem fer que aquella gran esperança que tots portem arrapada en el més profund del nostre cor es converteixi ràpidament i d'una manera progressiva i indestructible en la realitat per la qual lluïm : La REPU-BLICA CATALANA !

FRANCESC ESCOTE

- 1.º Obertura del Congrés, presentació de credencials i control.
- 2.º Exposició del Consell Nacional de les tasques realitzades per la reorganització de la Joventut d'E. Estat Català.
- 3.º Acte necrològic en honor dels caiguts de la Joventut d'Estat Català en defensa de la llibertat de Catalunya.
- 4.º Elecció de la taula de discussió.
- 5.º Tesi de discussió : **Depuració**
- 6.º " " **Orientació política**

L'OFENSIVA CONTRA EL NACIONALISME

En l'ordre interior, l'Esquerra és un camp de lluites i apetències que fa feredat. La lluita entre «La Rambla» i «La Humanitat» simbolitzada per les figures de Pi i Sunyer i Companys és una d'aquestes coses que caracteritzen la indisciplina d'un partit. Si bé estem al marge d'aquesta lluita, la Joventut d'ESTAT CATALA no pot mirar-se amb indiferència aquest plet intern. Pi i Sunyer porta a cap des de l'Ajuntament una tasca coordinada, basada en un pla econòmic força acceptable. No és que Pi i Sunyer transformi res de l'altre món, però el seu intent és lloable. Ja voldríem que en l'ordre de depuració interna de l'Ajuntament hagués obrat de la mateixa manera i no s'hagués deixat portar per un legalisme que treu efectivitat a la seva obra.

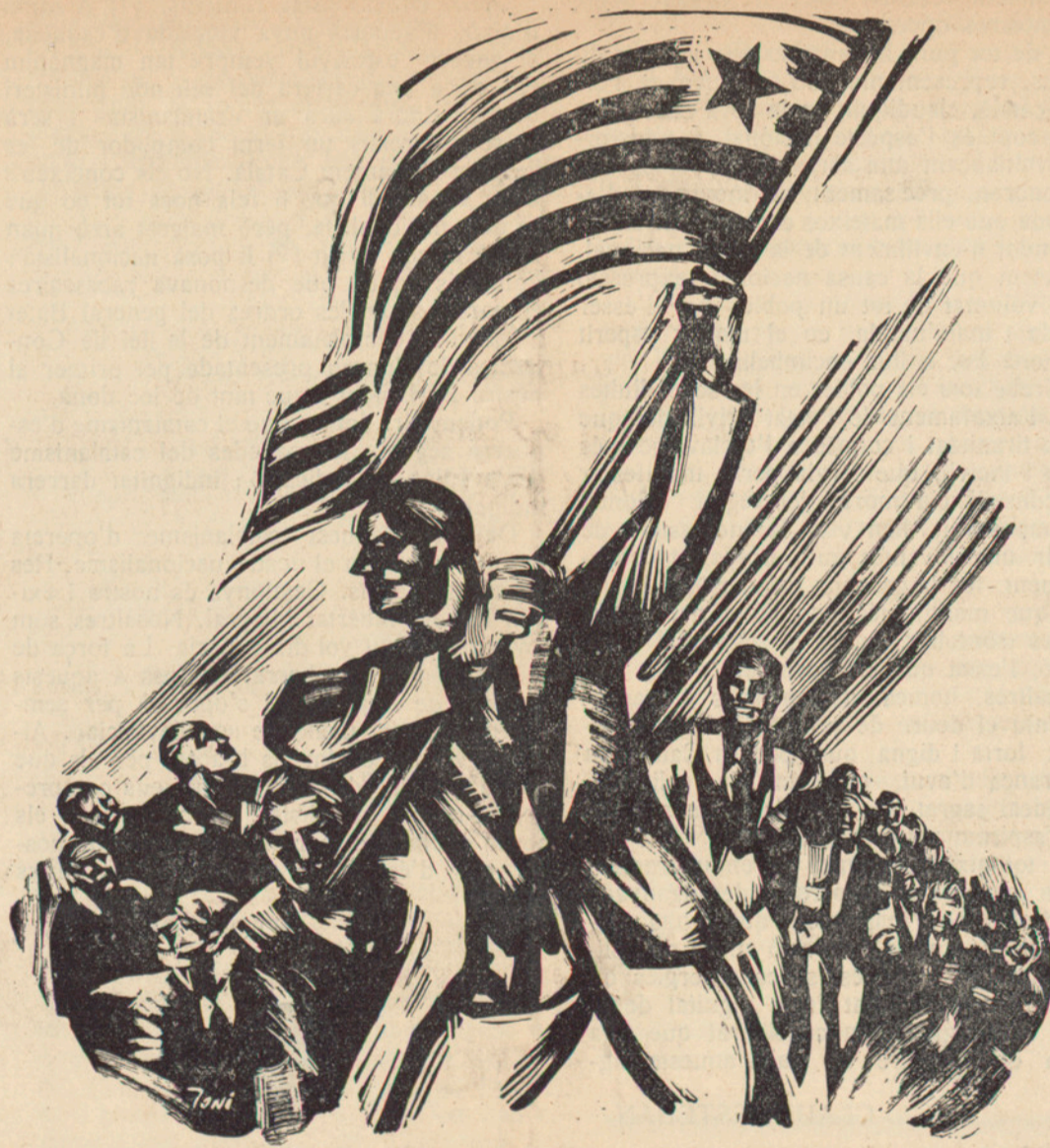
Aquest pla de Pi i Sunyer posa de relleu la manca d'iniciativa de la Generalitat per estructurar un pla d'obres a Catalunya tan necessari considerant el gran nombre d'obrers en atur.

Però aquesta lluita evidencia un aspecte de l'Esquerra tan sols. L'ofensiva contra els nacionalistes que ingressarem amb Màcia a l'Esquerra, té tots els matissos. Del més violent al més persuasiu. Contra els militants d'ESTAT CATALA s'han comès els atropells més greus sense cap intervenció dels que tenien l'obligació de fer-ho. Nosaltres això ho hem superat, hem arribat al convenciment que no ens faran desviar el més mínim de la nostra actuació.

Però el que és més incompreensible, és l'ofensiva de l'Esquerra contra el Conseller que amb més dignitat representa el sector nacionalista de Catalunya, l'home que s'ha sacrificat en molts aspectes i que ha estat fidel a la memòria de Macià. Ens referim, naturalment, a Gassol.

I quines persones porten aquesta ofensiva ! Precisament aquells que més han bescantat la gesta del 6 d'octubre. Aquells que el dia 4 d'octubre eren a l'estranger per pànic ; aquells que proclamaven per penyes i cafès la seva disconformitat amb el moviment i el contingut ideològic d'aquest, fins a l'extrem de considerar-se deslligats de la disciplina de l'Esquerra, intentant de fer una escissió a les comarques tarragonines.

Naturalment que això obeeix a una tàctica. Però Gassol està massa per damunt d'aquests arribistes, perquè el seu nom sigui objecte d'una ofensiva ; representa massa per Catalunya perquè aquests elements rastres puguin bandejar-lo de qualsevol manera. Estarem amatents a tot el que pugui succeir contra els nacionalistes en aquests moments de "conllévancia provincial".

Joventuts, assistiu-hi !

Per Catalunya !